

ROSIE WALSH

Bărbatul care n-a mai sunat

Traducere din limba engleză

OANA BOGZARU

ROSIE WALSH locuiește în Bristol. Sub pseudonimul Lucy Robinson a scris articole despre dragoste și ritualul întâlnirilor pentru revista *Marie Claire*. Sub același pseudonim a publicat mai multe romane în Marea Britanie. *Bărbatul care n-a mai sunat* este prima carte publicată cu numele real, iar drepturile pentru traducere au fost cumpărate până acum în 31 de țări. A cântat la vioară într-o orchestră, a făcut yoga, a lucrat la un centru de voluntariat împotriva analfabetismului și e pasionată de gătit, teatru și plimbări pe coastă.

NEMIRA

Cuprins

Partea întâi.....	13
Partea a doua.....	181
Partea a treia.....	253

Profesorul de limba română din cadrul liceului
cu care se va întâlni.

Am să vă prezint, domnule profesor,

PARTEA ÎNTÂI

După 11.

Sunt de mare bărbantă și din cauza asta lumină de călăuză
dăruiește și se are înțeles la rânduri. Nu se are înțeles micuț și se are
cunoaștere, nu în a cunoaște de „când”, nu de „unde”. De fapt, se are
măcar așa. Fără să știe dinainte de ce se vorbește și cum să se vorbească
cu, fără să știe și poate, fără să știe amănunțit. Într-o zi.

Și atunci, se are așa. Chiar și după ce s-a vădit, se are
de ce să se vorbească și din ce să se vorbească. Și se are
și cum. Și se are și cum.

Se înțelegă foarte bine și se are înțeles și se are înțeles.
Și se înțelegă foarte bine și se are înțeles și se are înțeles.
Și se are înțeles și se are înțeles și se are înțeles.
Și se are înțeles și se are înțeles și se are înțeles.
Și se are înțeles și se are înțeles și se are înțeles.
Și se are înțeles și se are înțeles și se are înțeles.
Și se are înțeles și se are înțeles și se are înțeles.
Și se are înțeles și se are înțeles și se are înțeles.
Și se are înțeles și se are înțeles și se are înțeles.

Și se are înțeles.

PARTEA ÎNȚAI

Dragă Tu,

Sunt fix nouăsprezece ani din dimineața aceea luminoasă când ne-am zâmbit și ne-am luat la revedere. Nu ne-am îndoit niciodată că ne vom revedea, nu? Era o chestiune de „când“, nu de „dacă“. De fapt, n-a fost nici măcar asta. Viitorul părea iluzoriu ca marginea ondulată a unui vis, din care, fără doar și poate, făceam parte amândoi. Împreună.

Și totuși, n-a fost așa. Chiar și după atâția ani, surprinderea a rămas.

Au trecut nouăsprezece ani din ziua aceea. Nouăsprezece ani! Și eu încă te caut. Te voi căuta mereu.

Se întâmplă frecvent să apari exact când mă aștept mai puțin. Mai devreme, azi, mă adâncisem într-un gând întunecat, fără noimă, și mi s-a înclăștat corpul ca un pumn de metal. Dintr-odată, erai acolo: o frunză de toamnă strălucitoare s-a rotit deasupra unei plăcuțe cenușii. M-am întins și am mirosit viața, am simțit roua pe picioare, am perceput nuanțele de verde. Am încercat să te apuc strâns – frunza însuflețită, care dansa, se răsucea și chicotea. Am încercat să te iau de mână, să te privesc în ochi, dar, ca un punct negru, ai dispărut discret din câmpul vizual – pur și simplu de negăsit.

Te voi căuta mereu.

Ziua a șaptea: când am știut amândoi

Iarba se umezise. Era udă, mohorâtă și plină de gunoi. Se întindea până la marginea întunecată a pădurii și forfoteau în ea puzderie de furnici, melci greoi și păianjeni care-și țeseau pânza. Pământul de sub noi mai absorbea o ultimă urmă de căldură.

Eddie stătea întins lângă mine și fredona melodia din *Războiul stelelor*. Mi-a mângâiat degetul mare cu degetul lui mare. Încet, tandru, ca norii care se mișcau de-a lungul imaginii perfecte a lunii de deasupra noastră. „Hai să căutăm extraterestri“, spusese mai devreme, când violetul cerului se transformase în purpură. Nu plecaserăm de acolo.

Am auzit suspinul îndepărtat al ultimului tren care dispărea în tunelul din susul colinei și am zâmbit, amintindu-mi cum, copii fiind, eu și Hannah veneam să dormim aici peste noapte. Pe un câmp micuț din aceeași vale nu foarte mare, ascunse de lumea care încă părea mică.

La primul semn al verii, Hannah îi ruga pe părinții noștri să ridice cortul. Sigur, spuneau ei. Atâta timp cât campați în grădină.

Grădina se întindea chiar în fața casei noastre și se vedea de la aproape toate ferestrele. Dar niciodată nu era de ajuns pentru Hannah, al cărei spirit de aventură l-a întrecut întotdeauna pe al meu, deși era mai mică

decât mine cu cinci ani. Ea voia pe terenul de pe dealul abrupt din spațiile casei, suficient de nivelat cât să ridici un cort. Acolo, doar cerul ne putea privi de sus. Terenul era presărat cu bulgări de băligar întărit și se înălța atât de mult, încât puteai să te uiți pe coșul de fum.

Părinții noștri nu prea erau de acord să dormim pe câmp.

– Dar o să fie bine! insista Hannah cu vocea ei de micuță șefă.

Mi-e dor de vocea ei.

– O să vină și Alex cu mine.

Prietena cea mai bună a lui Hannah își petrecea timpul mai mult pe la noi.

– Și Sarah. Ea o să ne apere dacă apare vreun criminal.

De parcă aș fi fost vreun bărbat bine făcut, cu un cârlig de nădejde în loc de mâna dreaptă.

– Și dacă o să dormim în cort, nu mai trebuie să ne pregătești cina. *Sau* micul dejun...

Hannah era ca un mic buldozer – niciodată nu rămânea fără contraargumente – și în cele din urmă părinții cedau. La început, au campat cu noi pe câmp, dar până la urmă, când eu am răzbătut prin desigurul încălcit al adolescenței, le-au lăsat pe Hannah și pe Alex să doarmă acolo singure, cu mine pe post de bodyguard.

Stăteam în cortul vechi pentru festivaluri al tatei – o chestie greoaie, din pânză portocalie, care semăna cu un mic bungalow – și ascultam în aer liber simfonia sunetelor din iarbă. De nenumărate ori rămâneam trează mult după ce le fura somnul pe surioara mea și pe prietena ei, gândindu-mă cum aș fi putut să le apăr dacă într-adevăr ar fi apărut cineva pe neașteptate. Nevoia de a o proteja pe Hannah – nu doar când dormea în cort, ci tot timpul – o simțeam ca o rocă topită în stomac, un vulcan pe care abia îl stăpâneam. Și totuși, ce-aș fi făcut concret? I-aș fi aplicat lovituri de karate cu încheietura mâinii mele de adolescentă? L-aș fi înjunghiat cu bețele pentru prăjit bezele?

Cel mai adesea ezitantă, nu în totalitate sigură pe ea, așa m-a descris într-un raport diriginta mea.

– Ei bine, e ceva al naibii de folositor! a spus mama, pe tonul pe care de obicei îl certa pe tata. N-o băga în seamă, Sarah! Fii cât de nehotărâtă vrei! De-asta există anii de adolescență!

În cele din urmă, epuizată după lupta dintre cele două forțe – nevoia de a ocroti și lipsa de putere –, adormeam și mă trezeam devreme să aranjez combinația dezgustătoare de lucruri pe care Hannah și Alex le împachetaseră pentru scârbosul lor „mic dejun“.

Am pus mâna pe piept; am micșorat lumina care se revărsa peste amintiri. Nu era o seară pentru tristețe, era o seară pentru prezent. Pentru Eddie, pentru mine și pentru lucrul acela minunat care se năștea între noi.

M-am concentrat pe sunetele pădurii, care răsunau în noapte. O nevertebrată care se târăște prin iarbă, un mamifer care se strecoară pe furiș. Șoapta energică a frunzelor în mișcare, cadența netulburată a respirației lui Eddie. I-am ascultat inima, care-i bătea regulat prin pulover, și calmul lui m-a uimit. „Vor ieși mai multe la iveală“, așa zicea tata mereu despre oameni. „Trebuie să fii atentă și să aștepți, Sarah.“ Dar îl știam deja de o săptămână și nu simțisem nicio neliniște. În multe feluri, îmi amintea de mine, care eram antrenată să fiu într-un anumit fel la serviciu: puternică, rațională, impasibilă la schimbările imprevizibile din sectorul nonprofit – dar eu exersasem ani întregi, pe când Eddie părea să fie pur și simplu așa.

Mă întrebam dacă simte emoția palpitând în pieptul meu. Cu doar câteva zile în urmă eram singură, aproape de un divorț, aproape de patruzeci de ani. Apoi a apărut asta. El.

– O! Un bursuc! am exclamat când am văzut cu coada ochiului o mică vietate. O fi Cedric?

– Cedric?

– Da, deși presupun că nu e el. Cam cât trăiesc bursucii?

– Vreo zece ani, cred.

Eddie zâmbea, simțeam asta.

– Atunci, sigur nu e Cedric. Dar ar putea fi fiul lui. Sau poate nepotul.

Și am tăcut o clipă. Noi l-am iubit pe Cedric.

Vibrația râsului s-a transferat din corpul lui în al meu.

– Cum adică noi?

– Eu și sora mea mai mică. Ne instalăm cortul prin preajmă.

S-a întors pe o parte, cu fața aproape de a mea, și am putut să-l privesc în ochi.

– Cedric, bursucul. Eu te... a șoptit.

Și-a trecut un deget prin părul meu.

– Te plac. Îmi place când suntem împreună. De fapt, îmi place foarte mult.

Am zâmbit, uitându-mă la ochii aceia sinceri și plini de căldură. La ridurile de expresie, la bărbia lui bine conturată. I-am luat mâna și i-am sărutat vârful degetelor, aspre și presărate cu așchii după două decenii de tâmplărie. Deja simțeam că-l cunosc de ani întregi. De-o viață. Parcă ne-am fi născut unul pentru celălalt, parcă ne-ar fi împins cineva de la spate și ar fi organizat, ar fi plănuisit și ar fi uneltit până când ne-am întâlnit acum șase zile.

– Tocmai am avut niște gânduri cam siropoase, am rostit eu, după o lungă pauză.

– Și eu, a zis oftând. Ultima săptămână parcă ar fi fost dirijată după o partitură de vioară copleșitoare.

Am râs și el m-a sărutat pe nas, iar eu m-am întrebat cum e posibil să trecă săptămâni, luni – ani, chiar – și să mergi înainte, fără să se schimbe nimic, și apoi, în doar câteva ore, scenariul vieții tale să fie rescris complet. Dacă aș fi plecat mai târziu în ziua aceea, m-aș fi urcat direct în autobuz și nu l-aș mai fi cunoscut niciodată. Iar sentimentul nou de siguranță din prezent n-ar fi fost decât o șoaptă surdă a ocaziilor ratate și a lipsei de sincronizare.

– Mai povestește-mi despre tine, a spus. Încă nu știu destul. Vreau să aflu tot. Toată povestea de viață, în variantă extinsă, a lui Sarah Evelyn Mackey, inclusiv părțile neplăcute.

Mi-am ținut respirația.

Nu că n-aș fi știut că asta urma să se întâmple la un moment dat, doar că încă nu hotărâsem ce o să fac în momentul respectiv. *Toată povestea de viață, în variantă extinsă, a lui Sarah Evelyn Mackey, inclusiv părțile neplăcute.*

Probabil că avea să-i suporte. Omul ăsta parcă avea o armură, o putere interioară care mă trimitea cu gândul la un dig vechi ori poate la un stejar.

Își plimba mâna pe locul dintre șoldul meu și cutia toracică.

– Ador forma asta! a spus.

Într-un bărbat care se simțea atât de bine în pielea lui puteai să scufunzi orice secret, orice adevăr, și ar fi rezistat fără să sufere vreo avarie majoră.

Bineînțeles că puteam să-i spun.

– Am o idee, i-am zis. Hai să rămânem aici la noapte. Să ne prefacem că suntem încă tineri. Aprindem focul, facem cârnăciori, stăm la povești. Presupun că ai cort, nu? Arăți ca un tip care are cort.

– Sunt un tip care are cort, mi-a confirmat.

– Foarte bine! Atunci, hai s-o facem și-ți povestesc tot. Eu...

M-am întors și am privit în noapte. Ultimele flori luceau fără viață, ca lumânările de grăsimă, în castanul de la marginea pădurii. O gălbenea s-a legănat în întuneric aproape de fețele noastre. Din motive pe care niciodată n-a binevoit să le împărtășească, Hannah a urât dintotdeauna gălbenelele.

Am simțit că-mi crește ceva în piept.

– E atât de frumos aici! Îmi trezește atâtea amintiri.

– Bine, a zâmbit Eddie. O să tragem aici. Dar mai întâi vino-ncoace, te rog!

M-a sărutat pe gură și o clipă lumea a amuțit, ca și cum cineva ar fi apăsat pur și simplu pe un buton sau ar fi oprit timpul.

– Nu vreau ca mâine să fie ultima noastră zi, a spus după ce ne-am sărutat.

M-a strâns și mai puternic în brațe și i-am simțit căldura primitoare a pieptului și a abdomenului, iar părul lui scurt mi-a gădilat ușor mâinile.

În timp ce inspiram mirosul prăfos și proaspăt al pielii lui, m-am gândit că o astfel de apropiere devenise o amintire îndepărtată. La sfârșitul zilei, eu și Reuben dormeam ca niște suporturi laterale de cărți, fiecare pe o margine a patului, așternutul neatins și neșifonat dintre noi fiind un omagiu adus eșecului. „Până când salteaua ne va despărți“, am spus într-o noapte, dar Reuben n-a râs.

Eddie s-a tras înapoi ca să-i văd chipul.

– Mă... Uite, mă gândeam dacă ne-am putea anula toate planurile. Vacanța mea și călătoria ta la Londra. Ca să mai rămânem aici o săptămână.

M-am sprijinit în cot. *Îmi doresc asta mai mult decât o să știi tu vreodată*, mi-am spus. Am fost căsătorită șaptesprezece ani, și n-am simțit niciodată ce simt pentru tine.

– Încă o săptămână așa ar fi perfect, i-am zis. Dar nu trebuie să-ți anulezi vacanța. O să fiu aici când o să te întorci.

– N-o să fii aici. O să fii la Londra.

– Te îmbufnezi?

– Da.

Și m-a sărutat pe claviculă.

– Oprește-te! Cum vii înapoi, cum mă întorc aici, în Gloucestershire. Părea nemulțumit.

– Dacă nu mai ești îmbufnat, s-ar putea să te aștept la aeroport, am adăugat. Aș putea fi unul din oamenii care așteaptă cu un nume scris pe o pancartă și cu o mașină închiriată în fața aeroportului.

A părut că se gândește la varianta asta.

– Ar fi foarte drăguț, a spus. Chiar foarte drăguț.

– S-a făcut!

– Și...

A tăcut, ezitând dintr-odată:

– ...știi că poate e cam devreme, dar, după ce mi-ai spus povestea vieții tale și eu am făcut cârnăciori care s-ar putea să fie comestibili sau nu, aș vrea să avem o discuție serioasă. Tu locuiești în California și eu, în Anglia. Vizita asta a ta e prea scurtă.

– Știu.

A tras de iarba întunecată.

– Când mă întorc din vacanță, cât o să stăm împreună? O săptămână? Apoi o să pleci în State?

Am încuviințat. Singurul nor întunecat din săptămâna noastră a fost acesta – despărțirea inevitabilă.

– Atunci, trebuie să... nu știi. Să facem ceva. Să luăm o hotărâre. Nu pot să pierd asta. Nu pot să știu că ești undeva în lumea asta, și eu nu sunt cu tine. Ar trebui să găsim o soluție.

– Da, am șoptit. Și eu cred.

Mi-am strecurat mâna în mâneca lui.

– M-am gândit la același lucru, doar că, ori de câte ori voiam să-l aduc în discuție, nu mai îndrăzneau.

– Serios?

Vocea i-a fost inundată de râsete și ușurare și mi-am dat seama că probabil a avut nevoie de mult curaj ca să înceapă discuția.

– Sarah, ești una dintre cele mai încrezătoare femei pe care le cunosc.

– Hmm...

– Ești! E unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine. Unul din multe lucruri care-mi plac foarte mult la tine.

De mulți ani îmi așșam încrederea în mine ca o reclamă de la intrarea într-un magazin. Chiar dacă acum era ceva natural – chiar dacă susțineam conferințe în toată lumea, le acordam interviuri jurnaliștilor, conduceam o echipă –, mă simțeam stânjenită când oamenii o remarcă. Stânjenită sau expusă, ca un om pe un deal, când e furtună cu tunete și fulgere.

Apoi Eddie m-a sărutat din nou și am simțit cum dispare tot. Tristețea din trecut, nesiguranța din viitor. Asta era sortit să se întâmple. *Asta.*

3

Cincisprezece zile mai târziu

– I s-a întâmplat ceva oribil.

– Ce?

– A murit. Bine, poate nu chiar. Dar de ce nu? Bunică-mea a dat colțul la patruzeci și patru de ani.

Jo s-a întors pe locul ei de lângă șofer.

– Sarah!

Nu i-am întâlnit privirea. S-a uitat la Tommy, care conducea spre vest, pe autostrada M4.

– Ai auzit asta? a întrebat.

El nu i-a răspuns. Maxilarul îi era încordat, iar pielea palidă de la tâmplă îi pulsa de parcă înăuntru ar fi fost cineva care încerca să iasă afară.

Eu și Jo n-ar fi trebuit să venim, mi-am zis iar. Fuseserăm convinse că Tommy are nevoie de sprijinul celor două prietene mai mari – la o adică, nu se întâmplă mereu să stai umăr la umăr cu bătașul de la școală, în timp ce presa face fotografii –, dar, pe măsură ce avansam încă o milă pe vremea aia mohorâtă, cu ploaie mărunță, devenea evident că nu prea reușim decât să-i amplificăm anxietatea.

Astăzi avea nevoie de libertatea de a-și răspândi încrederea artificială, fără să-l supravegheze cei care-l cunosc cel mai bine.

Să pretindă că sub pod e o apă nesfârșită. *Uite cum am ajuns consultant sportiv de succes, care a creat un program pentru vechea lui școală! Uite ce fericit sunt să lucrez cu șeful departamentului de educație fizică – chiar cel care mi-a dat un pumn în stomac și a râs când mi-am ascuns fața în iarbă și am plâns!*

Și, în plus, Rudi, copilul de șapte ani al lui Jo, stătea lângă mine, pe bancheta din spate. Tatăl lui avea un interviu pentru un job, iar Jo nu avusese timp să găsească un loc în care să-l lase. Ne ascultase cu cel mai mare interes discuția despre dispariția lui Eddie.

– Deci Sarah crede că iubitul ei a murit și mama se enervează, a ghicit Rudi.

Era într-o fază în care reușea foarte bine să sintetizeze conversațiile stângace ale adulților într-o singură propoziție clară.

– Nu e iubitul ei, a spus Jo. Au petrecut împreună doar șapte zile.

În mașină s-a lăsat tăcerea.

– Sarah, crezi că iubitul de șapte zile a murit, a zis Rudi cu un accent rusesc.

Își făcuse un nou prieten la școală, Aleksandr, care abia se mutase la Londra de undeva de pe lângă frontiera ucraineană.

– Ucis de serviciile secrete. Mama nu e de acord. Mama e nervoasă pe Sarah.

– Nu sunt nervoasă! a spus Jo iritată. Sunt doar îngrijorată.

Rudi a stat puțin pe gânduri, apoi a adăugat:

– Cred că minți.

Jo nu l-a putut contrazice, așa că a tăcut. N-am vrut o confruntare cu ea, prin urmare am tăcut și eu. Tommy nu scosese o vorbă două ore, așa că a tăcut și el. Rudi era plictisit și s-a întors la jocul lui de pe iPad. Adulții au tot felul de probleme complicate și inutile.

Mă uitat cum Rudi distrugea ceva ce semăna a varză și m-a apucat un dor uriaș: de inocența lui, de felul în care arăta lumea prin prisma celor

șapte ani ai lui. Mi-am imaginat universul lui Rudi, în care telefoanele mobile sunt centre de jocuri, nu instrumente de tortură psihică, iar certitudinea că mama lui îl iubește e indiscutabilă ca bătăile inimii.

Dacă exista vreun motiv pentru care merită să devii adult, azi motivul ăsta îmi scăpa. Cine n-ar vrea să ucidă verde și să aibă accent rusesc? Cine n-ar vrea să i se pregătească micul dejun și să i se aleagă hainele, când alternativa era o disperare periculoasă după un om care a însemnat tot și s-a transformat în nimic? Nu omul cu care fusesem căsătorită șaptesprezece ani, ci omul cu care fusesem împreună fix șapte zile. Nu e de mirare că toți din mașină mă credeau nebună.

– Uite, știu că sună ca o telenovelă pentru adolescenți, am zis până la urmă. Și sunt convinsă că te enervez. Dar a pățit ceva, sunt sigură!

Jo a deschis torpedoul și a scos un baton mare de ciocolată, din care a mușcat cu putere.

– Ce-i aia, mami? a întrebat Rudi.

Știa foarte bine ce e și Jo i-a dat o pătrățică. Rudi i-a răspuns cu cel mai larg zâmbet al lui și, cu toate că-și pierdea complet răbdarea, Jo i-a întors zâmbetul.

– Să nu mai ceri! l-a avertizat ea. O să-ți fie rău.

Rudi n-a mai comentat, conștient că ea o să cedeze până la urmă.

Jo s-a întors spre mine.

– Sarah, nu vreau să fiu dură, dar cred că trebuie să accepți că Eddie nici n-a murit, nici nu e rănit, nici n-are telefonul stricat și nici nu se luptă cu vreo boală incurabilă.

– Serios? Ai sunat la spitale să verifici? Ai vorbit cu polițistul local?

– O, Doamne! a exclamat, privindu-mă fix. Sarah, zi-mi că nu ai făcut nimic din toate astea! Iisuse Hristoase!

– Iisuse Hristoase! a șoptit Rudi.

– Gata! s-a răstit Jo.

– Tu ai început!

Jo i-a mai dat niște ciocolată și el s-a întors la iPad. Era cadoul pe care i-l adusesem din America și mai devreme îmi mărturisise că-i place mai mult

decât orice pe lume. Asta mă făcuse să râd și apoi, spre uimirea lui Rudi, chiar să plâng puțin, pentru că știam că învățase expresia asta de la Jo. Joanna Monk se dovedise o mamă remarcabilă, în ciuda educației de care avusese parte.

– Ei?

– Bineînțeles că n-am sunat la spitale, am recunoscut oftând. Hai, Jo! M-am uitat la un cârd de ciori, răspândite pe un fir de telefonie.

– Ești sigură?

– Normal că sunt sigură! Ideea era că nici tu nu știi mai mult despre ce e cu Eddie, cum nu știu nici eu.

– Bărbații fac asta tot timpul! a explodat ea. Știi doar!

– Nu știi nimic despre întâlniri. Am fost căsătorită în ultimii șaptesprezece ani.

– Dar poți să înveți de la mine: nu s-a schimbat nimic, a zis Jo cu amărăciune. Nici acum nu sună.

S-a întors spre Tommy, care însă n-a avut nicio reacție. Orice urmă de încredere rămasă pentru marea lansare de astăzi dispăruse precum ceața de dimineață și abia dacă scosese un cuvânt de când porniserăm la drum. Avusese un scurt moment de bravadă la service-ul auto Chieveley, când primise mesaj că trei ziare locale și-au confirmat prezența, dar peste câteva minute mă strigase „Sarah“ la coada de la WHSmith, și Tommy îmi spunea pe nume doar când era extrem de anxios. (Eram „Harrington“ de când aveam amândoi treisprezece ani, iar el începuse să facă abdomene și să folosească aftershave.)

Tăcerea devenise apăsătoare și eu pierdusem bătaia începută de când plecaserăm de la Londra.

Mă întorc în Gloucestershire, i-am scris un SMS lui Eddie, cât ai clipi. Sunt alături de prietenul meu Tommy, care își lansează un mare proiect sportiv la școala noastră de odinioară. Dacă vrei să ne întâlnim, aș putea rămâne la părinții mei. Mi-ar prinde bine să vorbim. Sarah X

Niciun fel de mândrie, niciun fel de rușine. Cumva, depășisem faza. Atingeam din secundă în secundă ecranul telefonului, așteptând confirmarea că s-a trimis mesajul.

Trimis, a anunțat el sprinten.

Am verificat dacă apare o bulă cu text în interior. Asta ar fi însemnat că-mi scrie.

Nicio bulă.

M-am uitat din nou. Niciun balonaș.

Am verificat iar. Tot nimic. Mi-am strecurat telefonul în geantă, ca să nu-l mai văd. M-am gândit că așa fac fetele când încă trec prin dulcile agonii adolescente. Tinerele care încă n-au învățat să se iubească pe ele însele așteaptă într-o stare ușoară de isterie să primească vești de la băiatul pe care l-au sărutat într-un colț murdar vinerea trecută. Nu așa trebuie să se comporte o femeie de treizeci și șapte de ani. O femeie care a umblat prin lume, a supraviețuit unei tragedii și conduce o organizație caritabilă.

Ploaia se domolea. Prin crăpătura geamului am simțit mirosul puternic de asfalt ud și de pământ reavăn, fumuriu. *Sunt în agonie*. Am privit în gol câmpul plin de căpițe de fân rotunde, acoperite cu folii de plastic negru, strălucitor, ca niște picioare durdulii în ciorapi strâmți. Eram pe punctul de a ceda. Eram pe punctul de a ceda și urma să mă prăbușesc, dacă nu aflam ce se întâmplase.

Mi-am verificat telefonul. Trecuseră douăzeci și patru de ore de când îmi scosese cartela SIM și o resetasem. Era timpul să încerc din nou.

Peste o jumătate de oră eram pe șoseaua cu două benzi spre Cirencester și Rudi o întreba pe maică-sa de ce se mișcă norii în direcții diferite.

Ne aflam la doar câțiva kilometri de locul în care îl cunoscușem. Am închis ochii, încercând să-mi amintesc plimbarea din dimineața aceea fierbinte. Orele acelea puține, fără complicații, înainte de Eddie. Laptele acru și dulceața florilor de soc. Da, și iarba uscată. Zborul legănat al fluturilor loviți de căldură. Acolo fusese un lan de orz, un covor cu pleavă verde și bogată, zvâcnind și umflându-se de la aerul fierbinte. Izbucnirea